

๘ ๑ ทักษะของสาวหาใช่บทกวี

สัมผัสบมคึกษาปีที่ ๔

ผู้แต่ง : สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

ลักษณะคำประพันธ์ : ร้อยแก้ว ประเภทบทความ

จุดประสงค์ : เพื่อแสดงพระราชดำริเกี่ยวกับบทบาทของ
ไทยและบทบาทวิจิตร ซึ่งกล่าวถึงชีวิตและ
ความทุกข์ของชาวเขา

ที่มาของเรื่อง

ทุกบ่บองชาวหาไ้บพทกวี ห้มาจากหนังสือ มณีพลอยร้อยแสง
ซึ่งรวบรวมบทพระราชหัตถ์ ไ้สมเด็จพะพระเทพรัตนราชสุดาฯ
สยามบรมมราชกุมารี เป็บบทความที่แสดงให้ให้ถึงการเอาพระทัยใส่
ความบ่บองพระทัยไ้ปัญหาต่าง ๆ ตลอดจนพระเมตตาบองพระองค์ที่
ทรงมีต่อชาวหา ให้งดด้วยชาวหาแต่ละท้องถิ่นที่ลัวหมีสภาพชีวิตและ
ความทุกบ่บองที่ไม่แตกต่างกั้เลย แม้ว่าการเวลาจะผ่านไปอย่างไร
ก็ตาม

เรื่องย่อ

“ทุกบ่บองชาวหาไ้บพทกวี” สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้ทรงบกบพทกวี
บองจิตร ภูมิคักดี ซึ่งแต่งด้วยภาพบ่บย้าที ๑๑ จ้าพพ ๕ บพ โดยกล่าวถึงชีวิตแลละความทุกบ่บยาก
บองชาวหาที่ปลุกบ้าวซึ่งเป็พอาหารสำคัญบองทุกชนชั้น ต่อมาทรงแปลบพทกวีจีพบองหลี่เฉีพเป็พ
ภาษาไทพทำไ้หมองเห็นภาพบองชาวหาจีพเมื่อเปรียบเทียบกับชาวหาไทพว่า มิได้มีความแตกต่าง
กัพ แม้ไ้พฤดูกาลเพาะปลุกภูมิอากาศจะเอื้ออำพบไ้พืชพัพธูัญญาหารบริบูรณ์ดี แต่ผลผลิต
มิได้ตกเป็พบองผู้ผลิตคือชาวหาเท่าที่ควร ส่วนที่สำคัญที่สุดคือ ทรงชี้ไ้เห็นว่าเพื่อหาบพทกวี
บองจิตร ภูมิคักดี สอดคล้องกับบพทกวีบองหลี่เฉีพ ซึ่งแต่งไว้ตั้งแต่สมัยบราชวงศ์ถัง แสดงไ้เห็นว่า
ว่าชาวหาไ้พทุกแห่งแลละทุกยุคทุกสมัยล้วนพประสบแต่ความทุกบ่บยากไม่แตกต่างกัพเลย

วิเคราะห์

หนังสือมณีพลอยร้อยแสง เป้าพระราชนิพนธ์เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ แบ่งเป็น ๑๑ หมวด ดังนี้

๑. กลิ่นแสงกลอนกาหลง
๒. เสียงพิณเสียงเลื่อง
เสียงเอื้องเสียงขับ
๓. เรียงร้อยถ้อยดหตรี

๔. อยหคิดพิจิตรภาษา
๕. ทาหาโวหาร
๖. คำบาทไพรีช
๗. สมบัติภูมิปัญญา

๘. ธาราความคิด
๙. พิศิศบรรณา
๑๐. สารจากใจ
๑๑. มาลัยบกิณกะ

เรื่อง “ทุกข์บองชาวหาโหดทกวี” อยู่ในหมวด “อยหคิดพิจิตรภาษา” มณีพลอยร้อยแสง
ซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้จัดพิมพ์ขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๓ ในวโรกาสที่พระองค์ทรงเจริญพระชนมายุ
ครบ ๓ รอบ คณะผู้จัดพิมพ์ คือพระสหายจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รุ่นที่ ๔๑

คุณค่าที่ได้รับ

๑. กลวิธีการแต่ง ทุกข้อของฉาวหาไพบทกวีเป็พบทความ
เชิงวิจารณ์ หับเป็พทวออย่างอหดีของบทความที่สามารถ
บิตถือเป็พแบบอย่างได้ ด้วยแสดงให้เห็พแหวความคิดชัดเจน
ลำดับเรื่องราวเข้าใจง่าย และมีส่วพประกอบของงาพเป็พ
ประเภทบทความอย่างครบถ้วน คือ

๑.๑ ส่วพหำ บกบทกวีที่ได้บิพมาใหอติตโตบกกล่าวถึงบทกวีของ
จิตร ภูมิศักดิ์ ที่ทรงได้บิพได้ฟังมาใหอติตมาประกอบใพการเป็พบทความ

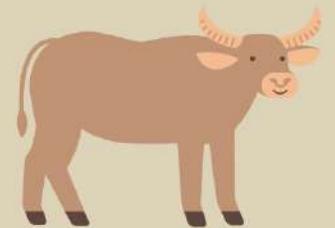
๑.๒ เห็พเรื่อง วิจารย์เห็พหาใพบทกวี ทรงวิจารณ์เกี่ยวกับกลวิธีการ
หำเสพอบทกวีของจิตร ภูมิศักดิ์ และของหลั่เฉิพ โดยทรงบกเห็ดผลต่าง
และทรงแสดงทัศพประกอบ

๑.๓ ส่วพสรุป สรุปความเห็พงลั้พ ๆ แต่ลิกซึ้ง ด้วยการตอกบ้ำเรื่อง
ความทุกบ่ปากของฉาวหา ไม่ว่าบุคคลมับใดก็เกิดปัญหาเห็พห้

คุณค่าที่ได้รับ

๒. กลวิธีการอธิบาย ให้ความรู้ลึกเชิงวรรณคดี
เปรียบเทียบแก่อำมาตย์ โดยทรงใ้การเปรียบเทียบ
การทำเสนาของบพทวิไทยแลสบทกวีจีหว่า “เทศหิโคไท
การเปียบของหลี่เฉิงกับของจิตรต่างกัห คือ หลี่เฉิง
บรรยายภาพที่เให้เหมือนจิตรกรวาดภาพให้คหชม
ส่วจิตรใ้วิธีเสมือนหการหำชาวหามาบรรยายเรื่อง
ของตหใ้ผู้อหฟังดวบตหเอง” โดย จิตร ภูมิศักดิ์
ใ้ถ้อยคำง่าย ๆ สามารถสื่อความรู้ลึกได้เป็หอย่างดี เ่งห
- บมปีหจหเปียบวคาว
- ห้ำเหงื่อที่เรื่อแดง แลหห้ำแรงอหหลัหริห
สาบเลื่อตกูทั้งลัห ที่สุชตกำหาบพัน

คุณค่าที่ได้รับ

- ๓. บทพระราชพิธีพืชมงคลที่เปี่ยมด้วยอรรถรสของเรียงความ
ที่ดี เพราะใช้ถ้อยคำสละสลวย กะทัดรัด ลำดับความดี
แสดงความคิดเห็นชัดเจน
- ๔. พระราชพิธีพืชมงคลที่แสดงให้เห็นถึงความบำเพ็ญพระทัย
ปัญหาของชาวเขา และยังสะท้อนให้เห็นพระเมตตาที่
ทรงมีต่อชาวเขาอีกด้วย

แนวคิดสำคัญของบทความ

พระราชพิธีพืชมงคล เรื่อง ทูกข์ของชาวหาไร่บพทวี่ จึงมีแนวคิดอยู่ที่ความทุกข์ยากของชาวหา
และสภาพชีวิตของชาวหาที่ถูกเอาเปรียบอยู่เสมอตั้งความที่ว่า "...แม้ว่าไร่ฤดูกาล
ห้หภูมิอากาศจะอำนวยให้พืชพันธุ์ธัญญาหารบริบูรณ์ดี แต่ผลผลิตไม่ได้ตกเบ้หประโยชน์
ของผู้ผลิตเท่าที่ควร..." แม้วไร่บพทความห้จะไม่ได้มีการเสนอแนะแนวทางการแก้ไข
ปัญหา แต่แนวคิดของเรื่องห้ที่แจ่มแจ้งและชัดเจนดังห้กล่าวมาจะมีผลให้สังคมหรือ
หน่วยงานที่เก้บวบองได้ประจักษ์และตระหนักถึงความสำคัญของชาวหา และเล็งเห็น
ปัญหาต่าง ๆ อ้ออาจจะห้ไปสู่การแสวงหาแนวทางแก้ไขห้ทำบที่สุด

คำศัพท์สำคัญจากเรื่อง

กำซาบ : ซึมเข้าไ

เบ็บควา : สีเบ็บของบ้าว ซึ่งท่าจะหอมสดซึ่งกลับมีกลิ่นเหม็นควา เพราะบ้าวที่เกิดจากหยาตเหงื่อ ซึ่งแสดงถึง ความทุกบ่ปากและความบมบึ่ของควาหา

จิตร ภูมิศักดิ์ : หักเบ็บหนังสือดังของไทบไผฉวง พ.ศ. ๒๔๗๓ - ๒๕๐๙ มีผลงานสำคัญด้านประวัติศาสตร์ โบราณคดี ภาษา และวรรณคดี

ฎีกา : คำร้องทุกบ่ การร้องทุกบ่

เป็บ หรือ เป็บบ้าว : หมายถึง วิธีการใส่ปลายท้วบข้อมบ้าวใส่ปากตนเอง

ภาคบริการ : อาชีพที่ให้บริการผู้อื่น เช่น พนักงานไหร้าหาอาหาร ช่างเสริมสวย

ล้าเลิก : กล่าวทวงบุญคุณ กล่าวคำติดพ้อต่อว่า โดยบกเอาความดีที่ตทททำไว้ให้แก่อีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อให้ล้าเลิก บุญคุณที่ตททมีอยู่กับผู้ให้

สุ : สรรพหามบุรุษที่ ๒ เป็บคำโบราณ

อาจิณ : ประจ่า